

HOOFDSTUK I

‘Jij daar! Meisje! Verroer je niet, of je krijgt met mijn dolk te maken!’

Ik bleef staan, halverwege de grote stenen trap die leidde naar de kathedraal van Kyriel.

Het gedreun van laarzen klonk achter me en een paar tellen later kwam een jonge bewaker aangesneld om me de weg te blokkeren. Hij was bijna een kop groter dan ik, en zijn donkere haar was gemillimeterd, het kapsel van de meeste bewakers. Anders dan de meeste bewakers zwaaide hij zelfverzekerd met een dolk. De meesten probeerden de vrede in de stad te bewaren met zware knuppels.

Ik keek hem rustig in zijn ogen. ‘Het spijt me zeer, meneer, maar ik sta op het punt om te gaan bidden.’

‘Hou je smoesjes maar voor je.’ Er verscheen een norske uitdrukking op zijn gezicht. ‘Iedereen weet dat jullie Sims stuk voor stuk kettters zijn. En ik weet wie jij bent. Ik kan me jou en je moordzuchtige broer heus wel herinneren.’

Ik voelde een vonkje woede in me ontsteken, maar dat hield ik verborgen. Ik had al heel veel kunnen oefenen met het negeren van dit soort opmerkingen. ‘Ik wilde gaan bidden voor zijn ziel. Ik ben een trouwe toegewijde van Uros. Dacht u dat de engelen een ketter ook maar één stap op Zijn heilige grond zouden laten zetten?’

Ik gebaarde naar de indrukwekkende dubbele deuren boven aan de trap. Een enorme boog, gebeiteld in de stenen van de kathedraal, omspande de

deuren, waardoor de ingang er nóg verhevener uitzag. Een monnik, gekleed in een diepgroen gewaad, kwam net op dat moment naar buiten lopen en bevestigde daarmee nog eens de heiligheid van de plek waar we stonden.

De bewaker aarzelde een ogenblik, maar nam direct weer een strenge houding aan. Hij hield zijn dolk op mij gericht. ‘Ik weet dat je net zo’n crimineel bent als de rest van je familie. Je bent alleen nog niet op heterdaad betrapt. Dus vertel me nu maar eens waar je broer uithangt.’

Ik spreidde mijn handen in hulpeloze verwarring en negeerde de neiging om mijn eigen mes te pakken, verstopt in een zak van mijn rok. ‘Ik wou dat ik het wist. Ik heb hem al een jaar niet gezien.’

Hij drukte het puntje van de dolk tegen mijn borstbeen. ‘Je liegt.’

De pijnlijke waarheid was dat ik volkomen eerlijk was geweest. Lonzo had me één brief geschreven toen hij net aan was gekomen in dat land aan de andere kant van de zee. Daarna was het stil gebleven.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg een nieuwe stem. Een bekende stem.

Er kwam een andere bewaker bij ons staan, eentje die veel soepeler bewoog dan zijn collega. Deze man was ouder, gezet, en had een rood aangelopen gezicht. Hij liet zijn dunner wordende haar gewoon groeien, waarschijnlijk omdat er nog te weinig van over was om te scheren. Ik hield mijn gezicht zo strak en vredig mogelijk, en liet niet blijken dat ik hem kende.

De jongere bewaker liet de dolk zakken. ‘Carey, dit is dat meisje van Viana. Haar broer heeft vorig jaar Sir Wilhelm vermoord. Die rotzak is nooit terechtgesteld!’

Wachter Carey onderdrukte een gaap. ‘Tja, maar ik zie hem hier nergens. Ik zie alleen zijn zus. En niemand heeft ooit daadwerkelijk kunnen bewijzen dat hij het heeft gedaan.’

‘Maar je weet best dat hij het heeft gedaan!’ spuwde de andere bewaker uit. ‘Dat weten we allemaal. En zij weet waar hij is! We moeten haar in de gaten houden!’

‘In een kerk? Denk je dat haar broer zich daar verstopt heeft? Zal ik die monnik daar vragen of we de boel mogen doorzoeken?’

‘Meneer...’

‘Daar is niks te vinden.’ Wachter Carey klonk verveeld en geërgerd tegelijk.

‘Alleen maar een meisje dat op het punt staat te gaan bidden en haar ziel te reinigen – een meisje dat niets heeft misdaan.’

De andere man keek me met samengeknepen ogen aan. ‘Ze is een Sirminicaanse. Dat soort mensen hebben allemaal iets misdaan.’

Wachter Carey wuifde hem weg. ‘Ga jezelf ergens anders nuttig maken. Ga een echte misdaad voorkomen, niet eentje die lang geleden plaatsvond. En verdomme, stop die dolk weg. Je zet ons allemaal voor schut zo.’

De jonge bewaker stak zijn dolk in de schede, maar hij wees naar me met een priemende vinger. Ik knipperde niet. ‘Denk maar niet dat ik dit vergeet, meisje. Ik zal die verdraaide broer van je vinden, waar hij zich ook schuilhoudt.’

Toen de man eenmaal weg was gestormd, keek wachter Carey me scherp aan. ‘Vertel me alsjeblieft dat hij niet nog steeds in de stad zit.’

‘Nee,’ zei ik, terwijl ik opgelucht uitademde. ‘Ik weet echt niet waar hij uithangt. Alleen maar dat het ergens ver weg is.’

‘Je zou naar hem toe moeten gaan.’

Een doffe pijn vulde mijn borst. ‘Dat probeer ik ook, meneer.’

‘Dan moet je beter je best doen. Situaties zoals deze zullen zich voor blijven doen. Sir Wilhelm had veel vrienden, en zij zijn het niet vergeten.’ Wachter Carey zag er plotseling vermoeid uit. ‘Luister, ik mag je wel. Echt waar. Je bent slim. Je kent onze taal. Maar ik ben geen sukkel. Ik heb wel gehoord over het meisje dat dieven tegenhoudt in het Sirminicaanse district. En dat is op zich niet verkeerd – maar het is wel iets waardoor de dingen op een dag uit de hand kunnen lopen. Net zoals wat er met je broer is gebeurd.’

‘Lonzo...’

‘Zeg maar niets meer. Sir Wilhelm was een schurk, al was hij van adel. En misschien verdiende hij wel wat hem is aangedaan, maar hoe minder ik weet, hoe beter.’

Het voorhoofd van wachter Carey rimpelde zich tot een frons toen hij blijkbaar werd overvallen door een herinnering. Hij was degene die Isabel had gevonden; het Sirminicaanse meisje dat Sir Wilhelm voor zijn eigen zieke pleziertjes had misbruikt en daarna had gedumpt in een rivier. Ja, Lonzo was inderdaad van plan geweest om hem tot gort te slaan, maar Sir Wilhelm

daadwerkelijk vermoorden? Dat was een ongeluk geweest. De meeste bewakers vonden dat detail niet belangrijk – niet wanneer er een Sirminicaan bij betrokken was. Wachter Carey had het wél belangrijk gevonden, waardoor hij al een paar keer zijn gezicht had afgewend terwijl de bewijzen tegen Lonzo zich opstapelden.

‘Je moet hier weg. Je verdient beter.’ Hij schonk me een wrang glimlachje. Hij was de enige van de bewakers die mij ooit als zijn gelijke had behandeld. De enige die zelfs een poging had gedaan mijn taal te leren. ‘En vat het niet verkeerd op wanneer ik tegen je zeg dat ik hoop je nooit meer tegen te komen.’

Hij sjokte de trap af zonder nog iets te zeggen en verdween al snel in de mensenmassa op straat. Ik haalde diep adem en liep vervolgens verder naar de kathedraal. De monnik stond nog steeds bij de deuren en had het hele tafereel gezien. Hij zei niets. De grote capuchon hield zijn gezicht verborgen, maar hij draaide zijn hoofd en keek me na toen ik naar binnen liep.

Mijn vader had graag illegale zaken gedaan in kerken. Niemand verwachtte dat op zo’n plek. In de enorme kathedraal was slechts een handjevol mensen. Ze zaten ernstig in de glimmende houten kerkbanken, met gebogen hoofden of met hun ogen gefixeerd op het beeld van de engel Kyriel. Een priester stak kaarsen aan op het altaar dat onder de engel stond, en de geur van bijenwas en hars vulde de lucht.

Ik speurde het middenschip af en vond de persoon naar wie ik op zoek was. Zo nonchalant mogelijk liep ik naar hem toe en ging naast hem zitten zonder oogcontact te maken, alsof ik terloops op dezelfde kerkbank naast hem kwam zitten. Het hout kraakte en ik moest bijna niezen van het kruidenparfum dat de man droeg.

Terwijl ik mijn hoofd boog, raakte ik eerst mijn voorhoofd aan en daarna mijn hart. ‘Geprezen zij Uros, schepper van lichaam en geest,’ mompelde ik. ‘Geprezen zij zijn zes glorieuze engelen, verdedigers der eerbare volgers.’

‘Geprezen,’ herhaalde de man naast me.

Ik tilde mijn hoofd op en keek naar Kyriel. De engel hield een verguld zwaard en schild vast, klaar om de mensheid te beschermen tegen de zes rebelse engelen. Mijn interesse ging eigenlijk meer uit naar de priester. Na-

dat hij de laatste kaars aan had gestoken, trok hij zich terug in een nisje en knielde hij neer om te gaan bidden.

Toen ik zeker wist dat hij druk bezig was, graaide ik in de zak van mijn rok en haalde er een klein, opgevouwen papiertje uit. Voorzichtig legde ik het neer op de kerkbank, tussen mij en mijn metgezel in. Na een paar seconden raapte hij het op en liet hij het in zijn eigen jaszak verdwijnen.

‘Dat zijn de namen van tien Alanzanen die in Cape Triumph wonen – sinds afgelopen lente, tenminste,’ zei ik zachtjes. ‘Ik weet zeker dat er nog meer zijn. Maar dit zijn er genoeg om met ze in contact te komen. Je moet ze uit je hoofd leren en dan het papiertje direct verbranden.’

Hij tilde zijn hoofd op. ‘Dat snap ik ook wel. Zo dom ben ik niet.’

Rondom het middenschip hingen gebrandschilderde ramen waarop de andere engelen in alle kleuren van de regenboog waren afgebeeld. Geen van hen leek het iets te kunnen schelen dat er een ketter naast me zat. Kyriel haalde niet uit met zijn zwaard. Het gewelfde plafond van de kathedraal stortte niet naar beneden. Uros smeed geen bliksem vanuit de hemel naar beneden. Misschien zijn de Alanzanen niet de kettters, overpeinsde ik. Misschien is hun manier de juiste, en zijn de orthodoxe lieden die deze kerk hebben gebouwd juist de kettters. Of misschien zitten ze er allebei naast.

Eindelijk draaide ik me om en keek mijn metgezel in zijn ogen. Door het gedimde licht leken zijn ogen eerder grijs dan blauw, maar het kon de bevlagen glinstering in zijn ogen niet verhullen. Cedric Thorn was een bijzonder knappe man. Niet mijn type – maar alsnog prettig om naar te kijken. Mijn voorkeur ging uit naar mannen die een net iets ruiger randje hadden. Mannen die ’s ochtends niet zo overduidelijk hun best deden zich perfect te kleeden.

‘Ik weet dat je niet dom bent. Maar er staan levens op het spel.’

Er verscheen een sombere uitdrukking op zijn gezicht. ‘Geloof me, ik weet het. Dank je. En dit is voor jou.’

Mijn hart ging sneller kloppen terwijl hij in zijn zak graaide, snel om zich heen keek, en een opgerolde bundel papieren tevoorschijn haalde. Die legde hij onopvallend tussen ons in. ‘Je contract. Toegang tot het Glittering Court. Je ticket naar Adoria.’

‘Adoria,’ herhaalde ik terwijl ik de papieren stevig vasthield. De Alanzenen die ik kende hadden gezworen dat hij een oprecht persoon was, maar tot nu toe had ik getwijfeld of hij zich wel aan onze deal zou houden. Er waren veel Osfridianen die wel eens met het Alanzaanse geloof hadden geëxperimenteerd. De meesten waren na een poosje hun interesse kwijtgeraakt en hadden vervolgens met plezier de echt toegewijde Alanzenen verlinkt.

‘Ik heb een beetje rondgevraagd,’ zei hij, nog steeds serieus, ‘maar ik denk niet dat ik veel voor je kan betekenen tijdens de zoektocht naar je broer, wanneer we eenmaal daar zijn. Ze registreren niet altijd de namen van strafwerkers. En dan nog, om de documenten met wél geregistreerde namen in te kunnen zien, moet je een douanebeambte kennen – of genoeg geld hebben om er eentje om te kunnen kopen. Ik ken er geen, en heb ook niet genoeg geld.’

‘Misschien krijgt mijn echtgenoot dat wel voor elkaar.’ *Echtgenoot*. Dat woord voelde vreemd in mijn mond.

‘Weet je zeker dat je dat wilt? Een echtgenoot?’

Ik voelde dat Cedric naar me bleef staren terwijl ik neerkeek op mijn handen, die nog steeds de papieren stevig vasthielden. Zijn gladde manieren en stijlvolle kleding waren misleidend. Hij mocht dan knap zijn, hij was zeker niet op zijn achterhoofd gevallen.

Wat wilde ik? Ik wilde naar Adoria. Ik wilde Lonzo vinden. Ik wilde een leven ver weg van de oorlog en corruptie die als een vloedgolf over mijn geboorteland waren gestroomd. Konden een rijke echtgenoot en een nieuw land dat soort dingen garanderen? Nee, maar ik zou daar meer kansen hebben dan hier, waar ik slechts een hongerige vluchteling was in een overvolle stad waar iedereen ons haatte.

‘Ik wil een echtgenoot,’ bevestigde ik. Het was maar een kleine prijs die ik zou hoeven betalen om gebruik te kunnen maken van alle voordelen die ermee gepaard gingen. Ik zou me houden aan het contract en accepteren dat ik iemands vrouw werd. En dan nog, zo ongeveer zelf kunnen kiezen met wie ik naar bed zou gaan, was al beter dan mijn vader die me dat soort dingen opdroeg.

Alsof hij mijn gedachten kon lezen merkte Cedric op: ‘Je vader was een ge-

weldige man. Ik bedoel, voor zover ik gehoord heb. Hij heeft zo veel mensen van vervolging kunnen redden. Hij heeft er zelfs zijn eigen leven voor opgeofferd. Je zult wel trots op hem zijn.’

‘Ja,’ zei ik op de automatische piloot.

‘En ik weet dat je zijn nalatenschap wilt voortzetten. Ik weet dat je de mensen hier bescherming biedt. Dat is nobel van je. Maar... Hoe zal ik het zeggen... Nou ja. Je zult je moeten aanpassen. Niet per se aan een echtgenoot, maar in het algemeen.’

‘Weet ik.’

‘Niet langer rondsluipen.’

‘Weet ik.’

‘Geen gevechten meer in steegjes.’

‘Weet ik.’

‘En geen messen meer op iemands keel zetten.’

‘Cedric, zo dom ben ik ook niet.’ Als we niet in de kathedraal hadden gezeten, dan had ik het naar hem uitgeschreeuwd. ‘Ik zal het voorbeeldplaatje zijn op die elite-opleiding van je. Ik zal leren om me gecultiveerd en elegant te gedragen. Je mag met me pronken op al die feestjes en ik zal al die prachtige kleding dragen waar je het altijd over hebt.’ Ik keek neer op mijn verschoten, bevlekte jurk. ‘Eerlijk gezegd vind ik dat onderdeel niet zo heel erg. De lessen trouwens ook niet.’ Door de oorlog in Sirminica had ik moeten stoppen met mijn opleiding daar.

Cedrics enthousiasme stak weer de kop op. Hij moest echt eens leren wat discreter te zijn. ‘Ik weet dat Adoria je ultieme doel is, maar probeer ook te genieten van de tijd ervoor. Zo slecht zul je het niet hebben.’

‘Ondanks het feit dat ik een Sirminicaanse ben?’ vroeg ik spottend.

Zijn brede glimlach verdween. Ik zag het als een slecht teken dat hij me niet overspoelde met de mooie babbeltjes en verkoopkunstjes die hem zo natuurlijk afgingen. ‘Het eerste jaar zul je nog steeds in Osfrid zitten. En ook al woon je dan in een van onze landhuizen... Nou ja, je zult nog steeds met dezelfde vooroordelen te maken krijgen als hier in de stad. In Adoria zijn de mensen ruimdenkender. In de meeste gevallen. Maar je windt ze zo om je vinger. Ze zullen zien wie je echt bent.’

Nu ik bijna twee jaar in de hoofdstad van Osfrid woonde, had ik daar zo mijn twijfels over, maar dat liet ik niet merken terwijl ik opstond. De priester slofte nu langs ons heen. ‘Dank je,’ fluisterde ik. ‘Dit betekent alles voor me.’

Cedric klopte op zijn jaszak. ‘Dit hier ook.’

‘Niet direct na mij naar buiten gaan,’ waarschuwde ik. ‘Blijf even een poosje wachten.’

‘Weet ik, weet ik. Je doet weer alsof ik dom ben.’

Ik liep de kathedraal uit en knipperde met mijn ogen tegen het felle middaglicht. Het geluid van Osfro op het midden van de dag was oorverdovend na de stilte in het heiligdom. Voor mijn ogen bruiste de stad van levendigheid. Paard-en-wagens kletterden over de met kinderkopjes betegelde straat, en marktkooplui riepen wat ze te koop hadden. Voetgangers haastten zich over de stoepen, anderen bedelden om voedsel en werk. Enorme stenen gebouwen keken dreigend op alles neer, hun zwaarmoedige compactheid een testament aan de geschiedenis van Osfro.

Osfro is een oude stad, dacht ik bij mezelf. Een vastgeroeste stad. Voor mij zijn er hier geen mogelijkheden. Lonzo realiseerde zich dat toen hij de oversteek naar Adoria maakte. Toen hij me achterliet.

De deuren van de kathedraal gingen krakend open en ik staarde verbaasd naar Cedric die tevoorschijn kwam. ‘Ik had je gezegd te wachten,’ zei ik bestraffend.

‘Ik was vergeten je te vertellen wanneer we naar het landhuis vertrekken.’ Hij zette een bruine hoed op zijn kastanjebruine haar en probeerde de zon met zijn hand te blokkeren. ‘Over vier dagen. Wacht op de grens tussen het Sirminicaanse district en het Bruggendistrict – bij de markt. Mijn vader en ik zullen je daar oppikken wanneer de eerste klok luidt.’

‘Weet je zeker dat je vader mij zal accepteren?’

‘Niet zijn keuze. Ik mocht twee meisjes van hem werven. Ik heb ze al uitgezocht – zo ongeveer. Van het andere meisje moet ik het papierwerk nog regelen.’ Cedric klonk onbezorgd. In vergelijking met het feit dat hij een geloof had gekozen dat vaak leidde tot de dood of gevangenschap, telde een kwade vader misschien minder zwaar.

‘Werven? Ben je van plan dit meisje naar een zondig leven te leiden?’

Cedric en ik draaiden ons allebei om bij het horen van de beschuldigende stem. De monnik van Vaïel stond er nog steeds, leunend tegen de boog met een in leer gebonden exemplaar van *Het testament der engelen* stevig in zijn handen. De schaduw had hem verduisterd. Paniek golfde door me heen, maar ik ontspande al snel toen ik ons korte gesprek in mijn hoofd naliep. We hadden niets gezegd over ketterij. Cedric en ik liepen geen gevaar door het over het Glittering Court te hebben.

‘Nee, broeder,’ zei Cedric beleefd. ‘Het tegenovergestelde juist. Ze gaat bij het Glittering Court.’

Al kon ik het gezicht van de monnik niet zien, toch voelde ik instinctief dat hij me aanstaarde – fronsend nog wel. ‘Het Glittering Court? Is dat hoe je jullie weerzinwekkende onderneming noemt? Ik mag dan buiten de maatschappij staan, maar ik ken jullie gang van zaken. Mannen “werven” altijd maar Sirminicaanse meisjes, maken vervolgens gebruik van hun vastgelopen situatie en dwingen ze tot walgelijke daden. Ik heb jou ook eerder gezien, meisje. Ik zag hoe de bewakers je uithoorden.’

‘Dat was slechts een praatje. Ik heb niets verkeerd gedaan. En het Glittering Court is een zeer respectabele onderneming.’ Ik probeerde kalm en onderdanig te klinken. Het laatste wat we konden gebruiken was dat hij de aandacht van de stadswachters weer op mij zou vestigen. ‘Ik krijg daar lessen in etiquette zodat ik het jaar daarop een echtgenoot kan vinden in Adoria.’

‘En niet zomaar een echtgenoot,’ deed Cedric er een schepje bovenop. ‘Ze zal alleen de rijkste, meest elitaire vrijgezellen van de stad ontmoeten. Mannen die een fortuin hebben opgebouwd in de Nieuwe Wereld verlangen vaak naar een echtgenote van gelijke stand – en ons familiebedrijf zorgt daarvoor.’ Hij had exact dezelfde woorden gebruikt toen we elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Ik vroeg me af of de verkoper die in hem zat gewoonweg niet anders kon.

Een korte stilte volgde terwijl de monnik hierover nadacht. Vervolgens vroeg hij: ‘Welke stad?’

‘Cape Triumph. In de kolonie Denham, Adoria.’ Cedric bleef glimlachen, maar ik kon zien dat hij zenuwachtig was. Ik kon het hem niet kwalijk nemen, met dat namenlijstje in zijn zak.

Toen de monnik nog steeds niet reageerde, sloeg ik mijn armen over elkaar en ik keek strak naar zijn beschaduwde gezicht. Ik hoopte dat ik hem in zijn ogen keek. ‘Beste broeder, ik dank u voor uw bezorgdheid. En u hebt gelijk – wanhopige meisjes zonder enige opties maken ook vaak wanhopige keuzes. Maar zo’n meisje ben ik niet.’

‘Niet wanhopig?’ vroeg hij, en zijn stem klonk, voor een heilig persoon, onverwacht spottend.

‘Niet zonder enige opties. En niemand dwingt mij iets te doen.’ Mijn woorden kwamen er wat heftiger uit dan de bedoeling was.

‘Dat geloof ik graag. Wee degene die dat probeert.’ Ik zou kunnen zweren dat hij glimlachte onder die capuchon. ‘Het ga je goed, mejuffrouw.’ Hij opende de deur van de kathedraal en verdween naar binnen.

Cedric ademde uit. ‘Dat had een stuk slechter kunnen aflopen. Volgens mij vond hij je wel leuk.’

‘Ze vinden niets leuk, behalve hun studie.’

‘Hij kon zijn ogen niet van je afhouden,’ plaagde hij.

‘Je kon zijn ogen niet eens zien! Ga nu maar uit je hoofd leren wat ik je zojuist heb gegeven. En niet vergeten te verbranden.’

Cedric antwoordde met een knikje en begon de grote stenen trap af te dalen. ‘Ik zie je over vier dagen.’

Ik bleef staan waar ik stond en keek uit over de stad die ik binnenkort achter me zou laten. Ik was hierheen gekomen om aan de oorlog te ontsnappen, maar ik voelde geen loyaliteit. Leren hoe ik een beschaafde jongedame moest worden in een of ander landhuis stelde de zoektocht naar Lonzo uit, maar ik was ook maar een mens. Ik wilde in een schoon bed slapen in plaats van op een vloer tussen andere vluchtelingen. Ik wilde drie maaltijden per dag. Ik wilde weer omringd zijn door boeken.

‘Vier dagen.’ Ik glimlachte. ‘Nog vier dagen en dan begint mijn nieuwe leven.’

HOOFDSTUK 2

Ik meende het toen ik Cedric beloofde me goed te gedragen. Ik wilde me ook goed gedragen. Dit was een grote kans voor Lonzo en mij – ik kon het me niet permitteren die te missen. En na alle gevaar en geweld die ik in mijn leven al had meegemaakt verlangde ik naar rust. Naar vrede.

Dus het kwam niet zo heel goed uit dat ik nu, na zes maanden in het Glittering Court te hebben gewoond, opeens weer een mes tegen iemands keel hield.

‘Begrijp je me?’ gilte ik. ‘Nog één woord – en ik hoef maar het kléinste beetje in de gaten te hebben – en je hebt er de rest van je leven spijt van!’

Mijn slachtoffer, Clara Hayes, antwoordde met een uitdagende grijns, hoewel haar ogen iets anders zeiden. Het was moeilijk om een verwaande houding aan te nemen wanneer je tegen de muur van een huis werd geduwd en er een punt van een mes op je keel rustte. We stonden midden in een stevige regenbui, maar ik kon me niet druk maken over mijn kletsnatte haar en doorweekte nachtjapon.

‘De waarheid doet pijn, hè?’ spuwde ze.

‘Het is niet de waarheid en dat weet je best. Jij bent degene die het verzonnen heeft.’

‘Het klinkt anders wel als de waarheid.’ Clara probeerde te bewegen, maar ik hield haar stevig op haar plek. ‘Waarom heeft hij anders een Sim tot het huis toegelaten? Ik bedoel, eentje die hier niet komt om schoon te maken. Ik

kan het je nauwelijks kwalijk nemen. Hij is uitzonderlijk knap. Maar ik denk niet dat je veel aan dat excuus zult hebben wanneer zijn vader erachter komt.’

Ik probeerde geen enkele emotie te laten blijken. Ik knipperde zelfs niet, wat moeilijk was omdat er water in mijn ogen liep. Clara was als een nagel aan mijn doodskist sinds de eerste dag dat ik in Blue Spring Manor was aangekomen. Zoals Cedric al had voorspeld waren er ook in het Glittering Court een paar meiden die dezelfde vooroordelen hadden als die ik in de stad was tegengekomen. Maar eerlijk gezegd verdacht ik Clara er niet van dat ze op welke manier dan ook iets gaf om mijn achtergrond. Ze was gewoon een pestkop. Ik had haar geniepige streken en spottende opmerkingen stoïcijns doorstaan, maar deze week was ze te ver gegaan door het gerucht te verspreiden dat ik mijn plek hier had gekregen door met Cedric naar bed te gaan. Dat had een té gevoelige snaar bij me geraakt; een herinnering naar boven gebracht aan een tijd waarin ik bijna werd gedwongen om mijn lichaam aan te bieden in ruil voor andere verdiensten.

Je bent een angsthaas, Mira, gaf ik mezelf op mijn kop. Je moet leren moeilijke beslissingen te nemen.

‘Zijn vader komt er niet achter,’ zei ik tegen Clara. ‘Al helemaal omdat er niets is om achter te komen.’

‘Wie denk je dat hij eerder gelooft, jou of mij? Jasper vindt het vreselijk dat Cedric jou heeft geworven. En als hij dit te horen krijgt... Tja. Dan laat hij je hier sowieso niet blijven. Het kost hem kapitalen om ons klaar te stomen voor Adoria. En het kost de huwelijkskandidaten zelfs nog meer om onze bruidsprijs te betalen. Voor die prijs verwachten ze schoonheid, charme, kennis van cultuur – en deugdelijkheid.’

Ik leunde naar voren. ‘Schoonheid? Je hebt gelijk. Dat is zeker belangrijk. Hier, in Adoria, overal. Ik zou het naar vinden om de jouwe in rook op te zien gaan.’

Haar glimlach verdween. ‘W-wat bedoel je daar nou weer mee?’

‘Ik bedoel dat wanneer jij niet stopt met liegen en in plaats daarvan iedereen de waarheid gaat vertellen, ik je zal vernietigen – je gezicht, welteverstaan.’ Ik liet het mes langs haar wang glijden om mijn woorden kracht bij te zetten. ‘Ik vernietig elke kans die jij hebt op het vinden van een echtgenoot,

in Adoria en op elke andere plek. Door een vernietigde reputatie word ik er alleen maar uitgeschopt. Maar een vernietigd gezicht? Dat schrikt vrijwel iedere huwelijkskandidaat af, rijk of arm.'

Ze staaarde me aan. 'Dat zou je niet eens durven!'

'Als jij ervoor zorgt dat ik word weggestuurd, wat heb ik dan nog te verliezen? Het enige wat ik hoef te doen is op een avond je slaapkamer binnensluipen met dit mes en...' Ik maakte een snijbeweging met mijn vrije hand.

'Ik ga dit aan mevrouw Masterson vertellen!'

'Succes met bewijzen dan.' Ik liet haar los en stapte naar achteren. 'Dus, heb je alles goed begrepen? Ik weet dat je soms moeite hebt met mijn accent.'

Clara's enige reactie was de keukendeur openrukken, waar ik haar eerder door naar buiten had gesleept, en weer dichtgooien nadat ze naar binnen was gierend. Maar ik had haar gezicht gezien. Ik had haar bang gemaakt.

Ik haalde diep adem en leunde tegen het huis, verbaasd over het feit dat ik trilde. Had ik nu echt zojuist iemand gedreigd haar gezicht kapot te snijden omdat ze over me roddelde? Ik was niet van plan om dat ook echt te gaan doen, maar door het dreigen alleen al voelde ik me smerig.

Je hebt gedaan wat je moest doen, Mira, zei een streng stemmetje in mijn hoofd. Je moet Lonzo zien te bereiken. Je kunt het risico niet lopen hier weg te worden gestuurd omdat een of ander dom, onbelangrijk grietje geruchten over je verspreid. En jij bent niet de enige die dingen op het spel heeft staan. Cedric moet ook naar Adoria.

Ik betwijfelde het ten zeerste dat Jasper echt dacht dat ieder meisje in het huis nog maagd was, maar hij zorgde er wel voor dat iedereen daarvan overtuigd was. Hij stond bekend om zijn beschermende houding. Als hij iemand verdacht van het bezoedelen van zijn 'goederen', zou hij het diegene niet gemakkelijk maken – zelfs niet als het zijn eigen zoon was.

Ik rechtte mijn rug en liet mijn oude mes – dat eigenlijk te stomp was om er iets mee te kunnen snijden, laat staan een gezicht – terug in mijn zak glijden. Ik moest direct weer naar binnen, voordat iemand mijn afwezigheid op zou merken. Op dit tijdstip mochten we niet eens buiten zijn, en als mevrouw Masterson me doorweekt tegen zou komen, zou ik nog meer in de nesten raken.

Ik trok aan de klink van de keukendeur, maar er gebeurde niets. Ik rukte er nog een paar keer aan, om er zeker van te zijn dat de deur niet gewoon klemde, en ik gromde.

Clara had me buitengesloten.

‘Nee, nee,’ mompelde ik, terwijl ik naar de glazen openslaande deuren aan de achterkant van het huis rende. Die gaven toegang tot een salon – en zaten ook op slot. Ik probeerde een raam. Op slot. Ik rende terug naar de keukendeur en voelde opnieuw aan de klink. Niets. Zou ik aankloppen? Ik had hier vriendinnen. Misschien was een van hen vlak bij de keuken en kon ze me binnenlaten. Aan de andere kant was het mogelijk dat ook mevrouw Masterson vlak bij de keuken was.

‘Lijkt erop dat je wel wat hulp kunt gebruiken.’

Ik draaide me om en een figuur verscheen vanuit de donkere tuin, een man die ietwat krom liep. Hij droeg gescheurde, te grote kleren die even doorweekt waren als de mijne. Eerst dacht ik dat hij een zwerver was, maar toen bedacht ik me dat het vandaag de dag was dat er leveringen werden bezorgd. Ik kon me zelfs vaag herinneren dat ik een man met net zo’n gebochelde houding had gezien tussen de werkers die ons boodschappen brachten vanuit het dorp. Alsnog maakte ik me klein tegen de deur, klaar om ertegenaan te bonken en het risico te nemen mevrouw Masterson tegen het lijf te lopen. Mijn hand schoot naar mijn mes.

‘Rustig maar,’ zei hij met een raspende stem. Zijn accent deed me een beetje denken aan dat van Ingrid, een meisje hier dat uit het Zuidwesten van Osfrid kwam, uit de Flatlanden. ‘Ik doe je heus niks. Straks eindig ik nog met een mes op mijn gezicht.’

‘Heb je dat gehoord?’ vroeg ik.

Ik was blij dat de blosjes op mijn wangen werden verhuld door de duisternis en de regen. Ik was me er niet bewust van geweest dat ik publiek had gehad.

Het licht dat door het raam naar buiten scheen zorgde voor een vlekke-
rige verlichting, maar een hoed met brede rand beschaduwde het grootste gedeelte van het gezicht van de man. Het enige wat ik echt goed kon onderscheiden was een lange, warrige baard en een paar littekens op zijn ruwe huid.

‘Je hoeft niet zo bescheiden te zijn, meisje. Het was een prima bedreiging, en je was redelijk overtuigend. Het gaat alleen niet werken.’

In plaats van bezorgd voelde ik me opeens geïrriteerd. ‘Waarom zeg je dat? Je hoort een gesprekje van vijf minuten en je denkt direct dat je een of andere expert bent?’

‘Als het op dit soort dingen aankomt? Ja. Dan ben ik een expert. Je hebt haar bang gemaakt. Maar niet bang genoeg – anders had ze je niet buiten durven sluiten. Als ze eenmaal weer tot zichzelf gekomen is, gaat ze testen of je alleen maar gebluft hebt. Ze zal zichzelf ervan overtuigen dat je haar gezicht toch niet aan flarden gaat snijden.’ Hij liet een betekenisvolle stilte vallen. ‘Of was je dat echt van plan?’

‘I-ik weet het niet,’ loog ik. Ik kon nu net een glimp van zijn donkere ogen in de schaduw opvangen. Hij leek recht door me heen te kijken.

‘Nou, je kunt er maar beter zeker van zijn,’ zei hij. ‘Je moet geen bedreigingen uiten die je toch niet waar gaat maken.’

Ik stak mijn kin in de lucht bij zijn neerbuigende toon. ‘Bedankt voor de tips, maar als je me nu wilt verontschuldigen, ik moest maar weer eens naar binnen.’

‘Hoe dan? De deur...’ Hij pauzeerde even om te hoesten. ‘De deur zit op slot.’

‘Dat is mijn probleem.’

Hij hoestte weer. Of misschien was het een lachje. ‘Ja, dat is waar. En ik ga je erbij helpen.’

Hij haalde iets uit zijn flodderige jas. Het leek op een portemonneetje. Toen hij het opende, zag ik een paar dunne metalen pinnetjes van verschillende lengtes. Sommige waren gewoon recht, andere waren gebogen of hadden een haakje aan het eind. Hij bekeek er een paar in het licht van het keukenraam. Daardoor kon ik een stervormig litteken op zijn linkerkaak onderscheiden en ik zag dat er een hapje in zijn oorlel zat.

‘Ga je het slot openbreken?’ vroeg ik. Het regende nu iets minder hard en ik streek een paar druipende strengens haar naar achteren.

Hij keek niet op terwijl hij de pinnetjes doorzocht, maar zijn stem klonk verbaasd. ‘Hoe weet je dat?’